

Espanya, 1 – França, 3

Joan de Sagarr

El dimarts 27 de juny, a Hannover, Espanya perdia davant França (1-3) en el partit de vuitens de final del Mundial de Futbol. La selecció espanyola que més expectatives havia aixecat al llarg de la seva participació (en dotze ocasions, vuit en la seva fase final) en la Copa del Món, es retirava després de perdre contra França, una selecció amb la qual, des de la final de l'Eurocopa del 1984, s'havia enfrontat en sis ocasions, amb el resultat de cinc derrotes i un empat.

L'endemà, en les tertúlies matinals de les emissores de ràdio catalanes, la derrota d'Espanya privilegiava l'actualitat del dia, per davant del traspàs de la pedagoga Marta Mata, de la controvertida actuació del jutge Grande Marlaska i de l'estratègia secreta del senyor Montilla per enfrontar-se amb les pròximes eleccions de la Generalitat catalana.

Tots els tertulians (a excepció de Francesc-Marc Álvaro, en la tertúlia de Catalunya Ràdio, que es va declarar no futboler) van fer gala d'un gran coneixement de la ciència futbolística, molt superior, en alguns casos, al que van demostrar posseir sobre les virtuts pedagògiques de la senyora Mata. Però més que no d'estratègies futbolístiques, els tertulians es van concentrar en la lectura política de la derrota espanyola. N'hi va haver –una minoria– que es van doldre pels milers de coets que es van disparar a Catalunya cada vegada que França li

clavava un gol a Espanya. Hi va haver qui va comparar aquests coets amb la campanya del referèndum per l'Estat català, quan es demanava el vot afirmatiu per l'única raó fotre (sic) els senyors del Partit Popular. Però la majoria va justificar els focs d'artifici al·legant que era l'espontània i fins cert punt lògica manifestació d'un poble que se sentia marginat, exclòs com a nació d'una Copa del Món. Com si Espanya fos el principal responsable de la no-participació de Cat

Espanya 1 – França 3.

“L'endemà, en les tertúlies matinals de les emissores de ràdio catalanes, la derrota d'Espanya privilegiava l'actualitat del dia, per davant del traspàs de la pedagoga Marta Mata, de la controvertida actuació del jutge Grande Marlaska i de l'estratègia secreta del senyor Montilla per enfrontar-se amb les pròximes eleccions de la Generalitat catalana”

lunya en una competició futbolística, amb la seva selecció, àmbit mundial. I fins i tot hi va haver qui va censurar aquests coets al·legant que cap català com Déu mana es pot alegrar de la derrota d'Espanya enfront d'un país que es nega a connectar l'AVE amb la xarxa europea, a Montpeller, fins a l'any 2030.

Però ningú no va parlar dels francesos, de com es traduiria en termes polítics, la victòria de França al país veí. Doncs bé, allà amb prou feines s'ha parlat d'Espanya. Allà s'ha parlat d'un equip vell, molt criticat, que dista molt de ser aquell *black-bleu-beur* que al mes de juliol del 1998 va fer embojor d'alegria els francesos després de guanyar, davant del Brasil la Copa del Món, i que darrerament s'havia convertit en la rita d'Europa, segons va dir el filòsof Alain Fienkielkraut, i per a major inri, en un equip *black-black-black*, un equip de negres. Uns negres que han salvat l'honor de França, aquests França que els recrimina el seu color. I al capdavant de tot Zinedine Zidane, un marsellès de pares algerians, un jugador a qui donaven per acabat –“Au revoir, Zidane”, cridaven afectuosament espanyols–, un jugador genial, que parla molt poc (i mai de política), i que en el minut 92 del partit va marcar el gol de pel·lícula al porter Casillas i va fer callar definitivament el d'Espanya unida (per una selecció de futbol) enfront de l'Espanya trencada (per un Estatut i un procés de pau al País Basc). Els negres, un algerià genial i, me n'oblidava, un entrenador que es diu Domènech, d'origen català, com el seu nom indica, han salvat l'honor, *la grandeur de la France*.